

Harväl min hulda Måsa Och mina Barn så små,
 Jag vill ej längre strifwa, Min resa måste gå, **Gewäret**
 uti handen, Min **Wackning** uppå rygg, Jag måste ut att
 strida Mot fienden så styg.

Adjö min hulda Moder, Swäger, och Systrar två,
 Ett handslag jag åstundar, Men kan det icke nå, Om vi
 ej mera träffas, På denna jordens grus, Gud hjälpe oss att
 samlas I Himlens fröjdesthus.

En Arigares

W i s a.

Distrad, den 12 Maj 1848,

Sw. Lönnberg,

vid Kronobergs Regemente, Ålbo Kompani.

(Pris 2 Skilling.)

Malmb,

tryckt hos Cronholm och Jungbeck,

1848.

Jag går med Guds hjelp att strida, För Kung och Fosterland,
Fastän jag måste lida, Betror mig i Guds hand,
När motgångs böljor swalla, Och krigets stormar gny, Då
will jag Gud åkalla, Han ej ifrån mig flyr.

Fastän mitt hjerta blöder, När affledstagning sker,
Jag mig dermed hugswalar, Jag Eder skädar mer, Och
Gud som bor i höjden, Till Barnen skädar ner, De wärn-
lösa försvarar, Och Enfors tårar ser.

Sörj icke du min Kära, Gud oss förenar än, Godt
samwete bewara, han är din bästa wän, Fast jag med bar-
nen många, Dig ensam lemnar qwar, Gud allting wäl sä-
lagar, Som han det lofwat har.

Han som har lifwet gifwit, Han det bewara skall,
I största nöd och fara, som är i krigets knall, Hwad will
jag sedan frukta, Hwartut jag wänder mig? De lifswa
ord mig tröstar: Guds i din Herras frid!

Kamrater! wi skall wara I wäl och we förnöjd, Mot
Förmännen så trogna, Till krigsbanneret böjd, När de med
eko ropar: "Blå-Bussar" rusar på! Då wi ej lifwet spa-
rar, wi lydligt segra må.

Wi börom oss påminna, Att öfwer 30 år, Uti wär
stilla hydda, Guds godhet röna fått, Allt för wår Konung
dyra, som nu har slutet nått, Och ifrån Redors hyddor,
Till Himlens sällhet gått.

Wi börom oss förena, Uti ett Brödraband, Och hwart
wår losa ställes, Till watten eller land, Så skall till Swea
höras, Från Tappre Oscars folk, Att wi med åran
segra, För Sweriges goda Tolk.

Du Bonde jag dig beder, Tänk äfwen deruppå, War
huld emot min Måka, Och späda Barnen små, När nö-
dens tårar rinna, Och nödens suckar hörs, Kom hog, jag
för dig strider, och det rätt som sig bör.

Gud hafwer dig nog gifwit, En bättre lott än mig,
Ty du med makän kära, Får hwila intill dig, När Kri-
garen får wandra Rätt ömkelligen trött, Och du med makän
kära, Åtnjuter mycket godt.

Nu jag min losa ställer, Uppå en främmand' ort,
Guds Ande han beware, I mig sitt dyra ord. Då skall
jag lydlig segra, Om döden blir min lott, Guds wägar jag
ej klandra, Jag är nu wid godt hopp.